

angaende Loven i sin Helhed. Der foreligger nu Indstilling fra Udvalget i en saadan Form, som jo vil gøre det venteligt, at det vil lykkes, hvad der blev udtalt Forshaabning om allerede ved første Behandling, at føre et Lovforslag af dette Omfang, og den Behandling igennem, selv paa den forholdsvis korte Tid, der er til Raadighed. Jeg vil med andre ærede Talere i den Henseende rette en Tak til Udvalgets Ordfører. Der er jo gjort en Del Ændringer i Lovforslaget, saaledes som det forelaa fra den skandinaviske Kommission. Den ærede Ordfører har, det tror jeg at kunne og burde udtale, kæmpet for Kommissionens Arbejde saa tappert som muligt, for at opretholde den størst mulige Enhed, og naar det er lykkedes os at føre Sagen frem til det Trin, den nu staar paa, tror jeg, det ligger baade i den Styrke, hvormed Ordføreren har kæmpet for det oprindelige Kommissionsforslag, og ogsaa i den Beredvillighed, han har vist ved at slutte sig til de Ændringer, som have været nødvendige Betingelser for, at det hele kunde vinde Tilslutning paa Rigsdagen. Jeg tror, man vil kunne være tilfreds med det Trin, vi have naaet til, nemlig at der forhaabentlig er al Udset til, at en Lov af saa stort Omfang som denne, vil kunne gennemføres.

J. Scavenius: Ja, jeg maa med Glæde at melde bekendt, at jeg ikke er saa modig som de to ærede sidste Talere og som den ærede Ordfører. Jeg tror ikke paa, at vi med Høilighed kunne se hen til, at denne Lov kommer igennem med den Bestemmelse i dens § 1, som blev vedtagen her ved 2den Behandling. Det nytter kun lidt, at man i den Henseende med det ærede Medlem fra Horsens (Bajer) viser hen til, at Danmark er gaaet i Spidsen for en Sætning som den, at neutralt Skib skal dække neutral Ladning, at Flaget dækker Ladningen; det nytter kun lidt, man henviser til, at vi have en Gang for vore Ulykters Skyld villet havde den Sag, thi vi have ikke kunnet det, og vort Lands Ødelæggelse er begyndt dermed. Det nytter ogsaa kun lidt, den ærede Ordfører fortæller os, at Folkeretten er den og den; thi det skal først bevise. Der er intet Bevis paa, at Folkeretten er saa og saa, at der findes Lande, som ikke fordrer rent Certifikat; for at det stulde kunne bevise at være Folkeret, maatte man først have Eksempler fra en Krig, paa at noget saadant er blevet anerkendt. Jeg har hørt saa vel fra den ærede Ordfører som fra den ærede Forslagsstiller, der har stillet Ændringsforslaget under Nr. 1, at der har foreligget Oplys-

ninger for Udvalget, Oplysninger der, efter den ærede Forslagsstiller's Udtalelser, forelaa, som om de vare komne fra Udenrigsministeriet, medens den ærede Ordfører mente, at det var mere private Oplysninger. Jeg kan kun sige, at det havde været heldigere, om disse Oplysninger havde foreligget paa Tryk, vare komne fra Udenrigsministeriet med Udenrigsministerens Underkrift, saaledes at han stod til Ansvar derved, at vi havde en Garanti ved, at han som Udenrigsminister havde erklæret, at det kunde vi rolig stole paa. Noget saadant foreligger imidlertid ikke, og mere eller mindre private Oplysninger, selv om de ere indhentede igennem Udenrigsministeriet, lægger jeg aldeles ingen Vægt paa. Det er ganske vist, at man fra et almindeligt nationaløkonomisk Standpunkt kan finde, at den Bestemmelse, som blev vedtagen her ved 2den Behandling, er heldig; jeg skal slet ikke indvende et Ord herimod: kunne Udlandinge eje dansk Jord, saa kunne de for saa vidt ogsaa gerne eje dansk Skib; det er ikke fra det Standpunkt, jeg udtaler mig. Men, som sagt, jeg er ikke saa modig, som det lader til, at det høje Ting er i denne Sag; jeg ser hen til, at vi ere et meget lille Land, som ikke kan gaa i Spidsen for ny Ting paa det folkeretlige Omraade. Det kan kun nytte os lidt, at vi erklære, at Folkeretten er den og den, naar de store Magter ikke ville anerkende det. Naar det ærede Medlem fra Horsens lige over for det ærede Medlem fra Frederiksborg Amts 2den Valgkreds (S. Hage) udtalte, at det var dog mærkeligt, at man snarere vilde holde sig til, hvad den tykke Rigsstansler, som dog ikke kan siges at være nogen absolut Fredens Mand, havde udtalt lige over for en Interpellant i den tykke Rigsdag, Dr. Baumbach, som derimod var en anerkendt Fredsven, saa vil jeg dog dertil sige, at det er ikke det, Spørgsmaalet er om. Spørgsmaalet er simpelt hen det: Hvem af de to Herrer har den meste Udset til, at deres Ord saa nogen Vægt og Gyldighed her i Verden, naar det en Gang kommer til en stor Krig; det er det, det kommer an paa. Jeg tror derfor, at det forsigtigste i denne Henseende er ogsaa det fornuftigste for os som et lille Land. Det kan gerne være, at i Tilfælde af en stor europæisk Krig, hvor vi holde os neutrale, og vi saa havde den Bestemmelse, som de Herrer ønske, og det saa hændte, at en fremmed Krigsflådeskaptajn optog danske Skibe, det kunde da gerne være, at Sagen til syvende og sidst ved engelske eller tyske Domstole vilde gaa med os, det er meget muligt, men inden det var kommen saa vidt, kunde vort Flag være fejlet hørt fra Havet.